bucuria aceasta. Trebuia să-mi plec capul și să îndur eu acum privirile îngâmfate ale lui Dinuț, priviri care vor însoți, desigur un gest de stăpân, atunci când mă va trimite să-i aduc un lucru uitat, sau să-i ridic un pantof de jos.

Așa a fost! Mama și eu ne-am mutat în aceeași zi la Conu Iancu, unde am găsit, în adevăr, de toate, din belșug, dar unde am mai găsit pe cineva: pe Dinuț.

N'am să uit niciodată privirile care-și vedea încă una din dorințe împlinite: aceea de a mă îngenunchia. Vorbele lui au arătat cu prisosință acest lucru iar revolta care se născuse în mine n'a mai fost potolită niciodaă. Revolta omului sărac, care poate mai mult decât cel bogat, dar e disprețuit și neluat în seamă.

Iar noaptea era noaptea anului nou.

Fără îndoială că nu m'am dus nicăieri! Fără îndoială că am stat culcat în pat, plângând cu fața la perete, singur în cameră în vreme ce mama era la bucătărie, pregătind bunătățile pentru masa lui Dinuț.

Cu scârbă am aruncat mâncarea bună, cum nu mai mâncasem niciodată; numai gândul că o mâncare la fel avea și Dinuț, mă înebunea. Nu voiam să fiu ca el! Nu voiam să mănânc bine. Puteam să stau flămând o săptămână, dar să rămân liber, nestingherit de privirea și de vorbele răzbunătoare, triumfătoare ale lui Dinuț.

Am adormit târziu, cu pumnii strânși lângă tâmple, cu perna udă de lacrimi. Eram învins!

A doua zi eram mai potolit. Poate că începeam să mă potolesc, să mă obișnuiesc cu locul meu, de fiu al servitoarei, deși revolta clocotea în mine și clocotește încă, deși azi bietul Dinuț e un om fără căpătâiu, pe care-l ajut din când în când.

Dar nu despre asta vreau să-ți spun. Vreau să te întreb, să-mi spui dacă am fost un tâlhar netrebnic...

In după amiaza zilei de Sf. Vasile, adică a doua zi după ce venisem în palatul lui Conu Iancu și al lui Dinuț, stăteam la poartă trist și rușinat. Nu umblasem cu sorcova, deși în alți ani îmi fusese atât de drag acest lucru și deși mama îmi adusese o sorcovă minunată: sorcova de anul trecut al lui Dinuț.

Am rupt-o, după ce a plecat mama și mă dusesem la poartă să stau acolo, uitat. Dar nu stătusem nici câteva minute, când văd că se apropie de mine un copil, tot așa de prost îmbrăcat, ca și mine, dar ținând o sorcovă în mână. Am uitat dintr'odată de Dinuț și am avut o poftă nebună să râd de copilul cu sorcova. Cine — a mai văzut o sorcovă la ora trei după amiază?

Dar copilul s'a apropiat de mine și, privindu-mă blând, măcar că eu râdeam de el, mi-a zis:

„Dacă ai ști cât mi-e de foame n'ai mai râde de mine.

—Știu, doar eu n'am avut sorcovă și abia acum mi-a împrumutat-o Miruș pe-a lui. Așa că acum încerc să câștig și eu un ban. Mi-e așa de foame și e așa de frig la noi acasă...".

Era prea mult, chiar pentru copilul de zece ani, cum eram eu atunci. L-am rugat pe prietenul meu să aștepte puțin, mam dus în casă, la bucătărie am pândit când nu mă vedea mama și am furat. Da, am furat mâncare, pâine, prăjituri, mai ales prăjituri, din acelea care știam că-i plac mai mult lui Dinuț.

Le-am dus pe toate micului meu prieten, și i-am umplut brațele.

In vremea asta, în casă, petrecerea era în toiu. Știam că nimeni nu mă poate vedea, fiindcă nimeni

(Continuare în pag. 11)

Cuibul găsit

Tot jucându-se odată
In pădure, Nicușor
A găsit în pom pe o cracă,
Pitulat, un cuibușor.

Da, un cuib de păsărele,
Cu pui goi și mititei
Și i-a luat cu el acasă,
Să'ngrijească el de ei.

In zadar îl sfătuise
Tatăl său, de mii de ori,
Inapoi în cuib să-i pună
Pe sărmanii puișori,

Fiindcă mama lor îi cată
Să le dea în c.oc mâncare
Și, când or avea putere,
Să-i învețe cum să sboare.

Nicușor n'a vrut s'asculte
Și i-a 'nchis în colivie,
Le-a dat pâine și grăunțe,
Le-a pus apă'ntr'o cutie,

Dar degeaba, puișorii
Singuri n'au putut trăi.
Au murit și Nicu plânse
Și de-atuncea se căi,

Și mereu de remușcare
Inimioara-i se frământă,
Ori-de-câte-ori aude
Păsărelele cum cântă...

NELLA ANGELESCU